

Biblioteka
HOROR

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Dacre Stoker and Ian Holt
“Dracula The Undead”

Copyright © 2009 by Dacre Stoker and Ian Zisholtz
Copyright © 2009 za Srbiju i Crnu Goru Čarobna knjiga

Autor ilustracije i dizajna korice:
Dragan Bibin
Copyright © Čarobna knjiga 2009.

ISBN 978-86-7702-096-5

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2009.

Dejker Stoker

i Ijan Holt

DRAKULA NEMRTVI

Prevod

Tijana Parezanović

**Čarobna
knjiga**

PROLOG

PISMO MINE HARKER NJENOM SINU,
GOSPODINU KVINSIJU HARKERU
(*Da se otvori po iznenadnoj ili neprirodnoj
smrti Vilhelmine Harker*)

Deveti mart 1912.

Dragi Kvinsi,

Sine moj dragi, čitavog si života sumnjao da među nama ima tajni. Bojim se da je došlo vreme da ti otkrijem istinu. Poricati je i dalje značilo bi staviti tvoj život, kao i tvoju besmrtnu dušu, u opasnost.

Tvoj otac i ja smo se dogovorili da sačuvamo tajne iz naše prošlosti sakrivene od tebe kako bismo te zaštitili od tame koja obavija ovaj svet. Nadali smo se da ćemo ti pružiti detinjstvo oslobođeno svih strahova koji su nas opsedali čitavog života. Dok si rastao u obećavajućeg mladog čoveka koji si danas i postao, odabrali smo da ti ne kažemo ono što znamo, da nas ne bi počeo smatrati ludima. Oprosti nam. Ako sada čitaš ovo pismo, onda se zlo od kojeg smo tako očajnički pokušavali da te zaštitimo i možda pogrešili što smo tako učinili, vratilo. I ti se sada, kao i tvoji roditelji pre tebe, nalaziš u velikoj opasnosti.

Godine 1888, kada smo tvoj otac i ja još bili mladi, naučili smo da zlo vreba iz senovitih kutaka našeg sveta, da čeka da zaskoči one koji u njega ne veruju i koji na njega nisu spremni.

Kao mlad advokat, tvoj otac je poslat u divlje predele Transilvanije. Zadatak je njegov bio da pomogne princu Drakuli da obavi kupovinu imanja u Vitbiju, jednog drevnog manastira poznatog pod imenom opatija Karfaks.

Tokom svog boravka u Transilvaniji tvoj otac je otkrio da je njegov domaćin i klijent, princ Drakula, uistinu stvorenje za koje se smatralo da postoji samo u narodnim pričama i legendama, od

one vrste koja se hrani krvlju živih ljudi kako bi zadobila večni život. Drakula je bio ono što lokalni živalj nazivaše nosferatu, ili nemrtvi. Možda ćeš lakše prepoznati o kojem je stvorenju reč na osnovu učestalijeg naziva – vampir.

Princ Drakula, u strahu da bi tvoj otac mogao otkriti istinu o njegovoj pravoj prirodi, zarobi ga u svom zamku. Zatim Drakula lično obezbedi sebi plovidbu do Engleske na jedrilici „Demetra“ i provede mnogo dana u putovanju sakriven u jednom od desetina sanduka u potpalublju. Sakrio se na taj neobičan način jer, iako vampir može imati snagu deseterice muškaraca i sposobnost da preuzme na sebe mnoga obličja, ipak će sagoreti i pretvoriti se u pepeo ako ga dotakne makar i zračak sunca.

Ja sam u to vreme boravila u Vitbiju, u domu svoje najbliže i najdraže prijateljice Lusi Vestenra. Oluja dođe sa mora i izdajničke litice Vitbija behu prekrivene gustom maglom. Lusi, koja ne beše mogla da zaspri, ugleda sa svog prozora brod koji oluja nanosi pravo na stenje. Lusi otrča u noć sa namerom da pokuša podići uzbunu pre nego što se brod nasuče, ali beše već prekasno. Ja se probudih u panici, videvši da Lusi nije u krevetu do mogeg i istrčah napolje na oluju da je potražim. Nađoh je na samoj ivici litice, bez svesti i sa dve rupice na vratu.

Lusi postade smrtno bolesna. Njen verenik, Artur Holmvud, sin lorda Godalminga, i njegov dragi prijatelj, Teksašanin koji mu je bio u poseti, a kojeg ti poznaješ kao svog imenjaka, Kvinsi P. Moris, pritrčaše da se nađu blizu nje. Artur pozva svakog doktora u Vitbiju i šire, ali nijedan ne mogaše da objasni Lusu bolest. Naš prijatelj, koji je posedovao ludnicu u Vitbiju, doktor Džek Sjuard, pozvao je na kraju svog mentora iz Holandije, doktora Abrahama van Helsinga.

Doktor Van Helsing, učen čovek sa poznavanjem medicine, bio je takođe upoznat sa okultnim. Prepoznao je da je Lusi obolela od ujeta vampira.

Desi se baš tada da konačno primih vesti od tvog oca. Pobegao je iz Drakulinog zamka i našao utočište u manastiru gde je i sam ležao smrtno bolestan. Bejah primorana da napustim Lusu

bolesničku postelju i otputujem kako bih se našla sa njim. Tamo smo se, u Budimpešti, i venčali.

Tvoj mi je otac pričao o užasima koje je video i tako smo saznali identitet vampira koji je napao Lusi i koji je sada ugrožavao živote svih nas – princ Drakula.

Po povratku iz Budimpešte, bi nam saopšteno da je Lusi umrla. Ali najgore je tek sledilo. Nekoliko dana nakon smrti, ustala je iz groba. Bila je sada i sama vampir i hranila se krvlju male dece. Doktor Van Helsing, Kvinsi Moris, doktor Sjuard i Artur Holmvud behu suočeni sa užasnom odlukom. Nisu imali drugog izbora do da zabiju drveni kolac u Lusino srce kako bi oslobodili njenu sirotu dušu.

Ubrzo potom, princ Drakula se jedne noći vratio da napadne mene. Nakon tog napada, svi smo položili zakletvu da ćemo pronaći i uništiti vampira i osloboditi svet od njegovog zla. I tako se desi da smo postali družina junaka koja je jurila Drakulu sve do njegovog zamka u Transilvaniji. Tamo je Kvinsi Moris umro u bici, iako je, budući da je bio pravi junak, uspeo da zarije nož u Drakulino srce. Posmatrali smo kako princ Drakula gori u plamenu i kako se pretvara u prašinu na zracima zalazećeg sunca.

Tada smo postali slobodni, ili sam bar tako mislila. Ali, otprilike godinu dana po tvom rođenju, počela sam da patim od užasnih košmara. Drakula me je proganjao u snovima. Tada me je tvoj otac podsetio na upozorenje princa tame i na to kako je tvrdio: „Moja osveta je tek počela. Raširiću je kroz vekove. Vreme je na mojoj strani.“

Od toga dana pa nadalje, tvoj otac i ja nismo imali mira. Sve zajedničke godine proveli smo osmatrajući da li nam je neko za petama. Sada se bojim da više nismo dovoljno jaki da te zaštitimo od njegovog zla, a bojim se i da će moja pogrešna procena njegove ličnosti imati strahovitih posledica.

Imaj ovo na umu, sine moj, ako nameravaš da preživiš zlo koje sada tebe progoni: prihvati istinu koju ti saopštavam na ovim stranicama. Zagledaj se duboko u svoje mlado biće i, kao što smo tvoj otac i ja jednom bili primorani da učinimo, nađi u sebi hrabrog

junaka. Drakula je lukav i dovitljiv neprijatelj. Ne možeš pobeći od njega, i ne postoji mesto na koje se možeš sakriti. Moraš ostati gde si i boriti se.

Sa srećom, dragi moj sine, i nemoj se plašiti. Ako je Van Helsing u pravu, onda su vampiri uistinu demoni, te će Bog biti na tvojoj strani kad uđeš u bitku.

Večno će te voleti
Tvoja majka Mina

PRVA GLAVA

OKEANI LJUBAVI, LUSI.

Natpis je bio jedina stvar na koju je doktor Džek Sjuard mogao da se usredsredi dok je osećao kako ga tama obuzima. U tami je mir i nema nikakve grube svetlosti da obasja rasparčane ostatke njegovog života. Godinama je bio posvećen borbi protiv tame. Sada ju je jednostavno prihvatio.

Samo je noću Sjuard mogao naći mira uz uspomenu na Lusi. U snovima je još osećao njen topli zagrljaj. Na jedan kratak trenutak mogao se vratiti u London i u jedno srećnije vreme kada je u svom istraživanju pronašao smisao života i svoje mesto na svetu. Takav je život nekada želeo da podeli sa Lusi.

Rana jutarnja buka kolica koja raznose mleko, ribu i druge proizvode i koja kloparaju užurbano po kaldrmisanim pariskim ulicama prekinula je Sjuardov san i gurnula ga u okrutnu sadašnjost. Sjuard je sa mukom otvorio oči. Pekle su ga više nego što sveži jod peče na otvorenoj rani. Kada je razaznao tavanicu sa pukotinama u ustajaloj sobi jeftinog pariskog hotela koju je iznajmljivao, počeo je da promišlja o tome koliko se njegov život izmenio. Rastužio se kada je video svoje olabavljene mišiće. Njegovi bicepsi bili su ulegli i ličili su na ručno šivene muslinske kesice za čaj tek sklonjene iz lončeta. Vene na njegovoj ruci bile su poput reka na iscepanoj mapi. Bio je samo senka nekadašnjeg čoveka.

Sjuard se molio da smrt što pre dođe. Zaveštao je svoje telo nauci, određivši da se koristi u učionici u školi gde je i sam učio. Tešila ga je činjenica da će nakon smrti pomagati i pružati inspiraciju budućim doktorima i naučnicima.

Nakon nekog vremena, setio se časovnika koji je još uvek čvrsto držao u levoj šaci. Okrenuo ga je. Pola sedam! U trenutku ga je obuzela panika. *Nek ide sve do đavola.* Uspavao se. Sjuard se sa mukom podigao na noge. Prazan stakleni špric otkotrljao se sa stola i polomio na prljavom drvenom podu. Malo je falilo da i malu mrku bočicu morfijuma dočeka ista sudbina kao i špric, ali stigao je brzo da uhvati dragocenu tečnost i uvežbanim pokretom je odveo kožni kaiš sa levog bicepsa. Cirkulacija mu se popravila te je spustio rukav otrcane košulje i stavio na njega srebrnu manšetu sa monogramom. Zakopčao je prsluk i navukao sako. Valingam i sinovi bili su najbolji krojači u Londonu. Da je njegovo odelo napravio iko drugi, raspalo bi se još pre deset godina. *Taština teško umire*, pomislio je Sjuard i zakikotao se na sopstvenu šalu.

Mora da požuri ako misli da stigne na voz. Gde li je ona adresa? Stavio ju je na sigurno mesto. Sad kad mu je potrebna, ne može se tačno setiti gde je to sigurno mesto. Prevrnuo je slamni dušek, pregledao donju stranu klimavog stola i zavirio ispod sanduka za povrće koji su mu služili umesto trpezarijskih stolica. Prelistao je gomile starih novinskih isečaka. Njihovi naslovi govorili su o Sjuardovoj trenutnoj preokupaciji: bile su to jezive priče o Džeku Trboseku i slike sa autopsija pet poznatih žrtava. Osakaćene žene pozirale su raširenih nogu, kao da čekaju da prihvate svog poremećenog ubicu. Trboseka su smatrali kasapinom žena – iako kasapin ima više milosti prema životinjama koje ubija. Sjuard je pročitao izveštaje sa autopsija nebrojeno mnogo puta. Iskidane stranice sa njegovim teorijama, ideje zapisane na otcepljenim parčićima papira, kartona i poravnatih kutija šibica lepršale su oko njega kao lišće na vetru.

Znoj je počeo da lije sa Sjuardovog čela i da peče njegove krvave oči. *Prokletstvo, gde li ga je samo stavio?* Dobročinitelj je podneo ogroman rizik kako bi mu pribavio tu informaciju. Sjuard nije mogao podneti pomisao na to da može razočarati jedinu osobu koja je još uvek verovala u njega. Svi ostali – Harkerovi, Holmvudovi – svi su mislili kako ga je razum napustio. Sjuard je znao da bi, kada bi mogli da vide ovu sobu, pomislili kako je

njihovo mišljenje opravdano. Pretražio je pogledom trošne gipsane zidove koji su nosili dokaze o njegovim morfijumom izazvanim izlivima besa; njegovi oštroumni opažaji bili su ispisani na njima mastilom, ugljenom, vinom, čak i njegovom krvlju. Nijedan ludak ne bi tako očigledno iskazivao svoju poremećenost. Bio je siguran da će ti natpisi jednoga dana dokazati da je bio umno zdrav.

Usred svega toga bila je i stranica iscepana iz knjige i zabodena za zid lovačkim nožem sa drškom od kosti čija je oštrica bila izmrljana drevnom krvlju. Na stranici je bio prikazan portret elegantne lepote sjajne garave kose. Ispod slike bio je natpis: „*Grofica Elizabet Batori, oko 1582.*“

Naravno, pa tamo sam ga sakrio. Smejao se sam sebi dok je izvlačio nož iz zida, zgrabio papir i okrenuo ga. Našao je adresu vile u Marselju ispisanu njegovim jedva čitljivim rukopisom. Sjuard je uzeo krst, drveni kolac i venac belog luka koji su visili pored slike Batorijeve i izvukao je iz poda srebrni nož. Sve to je smestio u duplo dno svoje lekarske torbe i prekrrio uobičajenim medicinskim potreštinama.

Voz je krenuo sa stanice Lion tačno na vreme. Sjuard ga je video kako polazi baš u trenutku kad je plaćao kartu, te je potrčao kroz zdanje na kojem su se videli tragovi poplave da sustigne zahuktalu neman koja je napuštala sedmi kolosek. Uspeo je da stigne poslednji Pulman vagon i da se popne pre nego što je voz ubrzao. Grudi su mu se nadimale od ponosa dok je odvažno uskakao u vagon. Radio je već takve stvari u mladosti sa Teksašanimom Kvinsijem P. Morisom i starim prijateljem Arturom Holmvudom. *Mladost je protraćena na mlade*, nasmešio se Sjuard za sebe, prisativši se bezbrižnih dana svoje nevinosti... i neznanja.

Doktor je našao mesto u lepo opremljenim kolima za ručavanje dok je voz polako odmicao ka jugu. Nije se kretao dovoljno brzo. Bacio je pogled na svoj džepni sat; prošlo je tek pet minuta. Sjuard je žalio zbog toga što više ne može da prekрати vreme pisanjem dnevnika, pošto nije bio u mogućnosti da priušti sebi taj luksuz. Trebalo je po voznom redu da stignu u Marselj tek za deset časova. Tamo će napokon pronaći dokaze za svoje teorije i pokazati onima koji su ga potcenili da nije lud i da je sve vreme bio u pravu.

Biće to najdužih deset časova u Sjuardovom životu.

„*Billets, s'il vous plaît!*“

Sjuard je iznenađeno pogledao u kontrolora koji je stajao nad njim i izgledao strogo i nestrpljivo.

„Oprostite“, reče Sjuard. Pružio je kontroloru svoju kartu i namestio šal tako da pokrije iscepani džep na grudima.

„Vi ste Britanac?“, upita ga kontrolor sa izraženim francuskim naglaskom.

„Da, jesam.“

„Doktor?“ Kontrolor je klimnuo glavom ka lekarskoj torbi između Sjuardovih nogu.

„Da.“

Sjuard je posmatrao kako sive kontrolorove oči ispitivački posmatraju neurednu osobu koja se nalazi pred njim, u pocepanom odelu koje loše pristaje i dobro iznošenim cipelama. Teško da je to slika uglednog doktora. „Da pogledam vašu torbu, moliću vas.“

Pružio mu je torbu, jer nije imao izbora. Kontrolor je redom izvukao bočice sa lekovima, pročitao etikete i spustio ih ponovo u torbu gde su zazveckale udarivši u druge bočice. Sjuard je znao šta kontrolor traži i nadao se da neće kopati duboko po torbi.

„Morfijum“, objavio je kontrolor toliko glasno da su ostali putnici pogledali u njih. Podigao je smeđu bočicu.

„Ponekad moram da ga preprišem kao sredstvo za smirenje.“

„Da pogledam vašu dozvolu, moliću vas.“

Sjuard je počeo da pretura po džepovima. Pre nešto više od mesec dana potpisana je Međunarodna konvencija o opijumu, koja zabranjuje uvoz, prodaju, promet i izvoz morfijuma bez lekarske dozvole. Toliko mu je dugo trebalo da je pronađe da je kontrolor već hteo da povuče ručku za zaustavljanje voza kada je Sjuard konačno izvadio dozvolu. Kontrolor je pregledao papir mršteći se; zatim je usmerio svoj čelični pogled na putne isprave. Ujedinjeno Kraljevstvo je prvo počelo da primenjuje identifikaciju putem slike na pasošima. Od vremena kad je ta slika napravljena, Sjuard je strahovito mnogo izgubio na težini. Kosa mu je sada bila mnogo više prošarana sedim, a brada neuredna i nepodšišana. Čovek u vozu jedva da je ličio na čoveka sa fotografije.

„Zašto idete u Marselj, doktore?“

„Trebalo da izlečim jednog pacijenta.“

„Od čega taj pacijent boluje?“

„Pati od poremećaja narcisoidne ličnosti.“

„*Qu'est-ce que c'est?*“

„To je psihološka nestabilnost koja izaziva kod pacijenta predatorske, autoerotične, antisocijalne i parazitske oblike kontrole nad ljudima oko njega. Kao i...“

„*Merci.*“ Kontrolor je prekinuo Sjuarda i pružio mu dokumenta i kartu hitrim, uvežbanim pokretom. Okrenuo se i obratio muškarcima za sledećim stolom.

„*Billets, s'il vous plaît!*“

Džek Sjuard je odahnuo. Vratio je dokumenta u sako i ponovo pogledao džepni sat – imao je naviku da to radi kad je nervozan. Činilo mu se kao da je ispitivanje trajalo satima, ali prošlo je samo pet minuta. Spustio je reckasti zastor na prozoru kako bi zaštitio oči od dnevne svetlosti i zavalio se u plišom prevučeno sedište tamnocrvene boje.

Okeani ljubavi, Lusi.

Pripio je voljeni sat uz srce i sklopio oči u želji da usni.

Bilo je to pre četvrt veka. Sjuard je taj isti sat podigao ka svetlosti kako bi bolje mogao da pročita natpis. „Okeani ljubavi, Lusi.“

Bila je tu. Bila je živa. „Ne sviđa ti se“, rekla je i napućila usne.

Nije mogao da odvoji pogled od njenih zelenih očiju, nežnih kao livada u leto. Lusi je imala neobičnu osobenost da posmatra usta svog sagovornika kao da okušava narednu reč pre nego što se prevali preko usana. Toliko je žudela za životom. Njen osmeh mogao je ogrejati i najhladnije srce. Dok je sedela na klupi u vrtu tog prolećnog dana, Sjuard se divio sunčevoj svetlosti koja je obasjavala raspuštene pramičke njene crvene kose koji su poigravali na povetarcu i uokvirivali joj lice poput oreola. Svež miris jorgovana mešao se sa slankastim morskim vazduhom vitbijske luke. Tokom godina koje su usledile, kad god bi osetio miris jorgovana, setio bi se tog predivnog dana punog gorčine.

„Mogu samo da zaključim“, rekao je Sjuard pročistivši grlo pre no što je pustio glasa, „budući da si napisala na čestitki 'najdražem prijatelju', a ne 'vereniku', da si odlučila da ne prihvatiš moju bračnu ponudu.“

Lusi je skrenula pogled svojih vlažnih očiju. Tišina je govorila mnogo više no što bi reči mogle.

„Mislila sam da će biti najbolje da čuješ od mene“, najzad je uzdahnula Lusi. „Pristala sam da se udam za Artura.“

Artur je bio prijatelj Džeka Sjuarda još iz mladih dana. Sjuard ga je voleo kao brata, iako mu je uvek zavideo na tome što sve dobija olako. Bio je zgodan i bogat i nikada u životu nije znao za brigu ili borbu. Niti je znao šta je slomljeno srce.

„Shvatam.“ Sjuardov glas je njemu samom zazvučao kao cviljenje.

„Ja te odista volim“, prošaputa Lusi. „Ali...“

„Ali ne toliko koliko voliš Artura.“ Naravno da nije mogao da se takmiči sa imućnim Arturom Holmvudom, a nije bio ni privlačan koliko treći Lusin udvarač, Teksašanin Kvinsi P. Moris.

„Oprosti mi“, nastavio je blažim glasom, odjednom u strahu da ju je možda povredio. „Zaboravio sam gde mi je mesto.“

Lusi je pružila ruku ka njemu i potapšala ga po ruci, kao što se tapše voljeno ljubimče, rekavši: „Ja ću uvek biti tu.“

Vrativši se u sadašnjost, Sjuard se promeškoltio u snu. Kada bi samo mogao da vidi lepotu u Lusininim očima... Kada ih je poslednji put gledao, one užasne noći u grobnici, video je u njima samo bol i muku. Sećanje na Lusine samrtničke krike još uvek plamti u Sjuardovoj glavi.

Kada je sišao sa voza, Sjuard je po jakom pljuskul hodao lavirintom marseljskih ulica između belih zgrada i proklinjao svoj osećaj za vreme. Naravno da ga je potera dovela na francusku rivijeru u martu, jedinom kišnom mesecu.

Vukao se dalje od obale. Pogledao je iza sebe i video tvrđavu Sen Žan kako stoji u indigoplavoj luci poput kamenog stražara. Onda se latio proučavanja provansalskog grada, izgrađenog oko sela starog

dve hiljade šeststo godina. Zaostavštine grčkih i rimskih osnivača mogle su se naći u svakoj ulici. Sjuard je žalio što se našao na tako živopisnom mestu radi tako zlokobne svrhe. Mada ovo neće biti prvi put da zloba pokaže svoje lice ovde – tokom proteklog veka ovaj primorski gradić kinjili su i kuga i gusari.

Sjuard zastade. Pred njim se nadvijala tipična dvospratna mediteranska vila sa velikim drvenim roletnama i rešetkama od kovanog gvožđa na prozorima. Zimski mesec što je provirivao kroz kišne oblake bacaio je avetinjski sjaj na zidove tradicionalno okrečene u belo. Krov beše pokriven crvenkastim crepovima od terakote koji ga podsetiše na neke stare španske kuće koje je video kada je pre toliko godina posetio Kvinsija P. Morisa u Teksasu. Oko kuće je vladala nedvosmisleno zloslutna atmosfera, te je kuća izgledala suviše nepristupačno za jednu velelepnu vilu na francuskoj rivijeri. Činilo se kao da je lišena svakog oblika života. Osetio je veliki strah pri pomisli da je možda zakasnio. Sjuard ponovo pogleda adresu.

To je to.

Iznenada začu gromoglasni topot konja koji su vukli kočiju i pljuskali po barama na kaldrmi. Brzo se sakri iza vinograda preko puta kuće. Nije bilo grožđa na pokvašenim mrežastim grančicama. Crna kočija sa ukrasnom zlatnom opremom lako se kretala uzbrdo, a vukle su je dve blistavo-crne kobile. Životinje zastadoše bez ikakve komande. Sjuard podiže pogled i iznenadi se kad vide da kočija nema vozača. *Ali, kako je to moguće?*

Iz kočije izađe jedna stasita prilika. Kobile su grickale jedna drugu i njištale, izvijenih vratova. Onda su, ponovo začudivši Sjuarda, krenule dalje savršeno odmerenim korakom, bez kočijaša koji bi ih usmeravao. Prilika jednom rukom u crnoj rukavici podiže štap, a drugu ruku zavuče u džep da pronade ključ. Zatim iznenada zastade, kao da je nešto primetila.

„Prokletstvo“, promrmlja Sjuard sebi u bradu.

Čovek na vratima nakrivi glavu, skoro kao da je čuo Sjuardov glas kroz kišu, i polako se okrenu ka vinogradu. Sjuard oseti kako ga oblivaju talasi panike i adrenalina, ali ipak uspe da zadrži dah.

Ruka u rukavici prihvati obod somotskog cilindra i Sjuard se jedva uzdrža da glasno ne uzdahne kad vide kako cilindar pada i otkriva senzualne lokne crne kose kako u slapovima padaju na ramena te prilike.

Bio je veoma uzbuđen. *To je ona!* Dobročinitelj je bio u pravu.

Grofica Elizabet Batori stajala je na ulazu u vilu i izgledala potpuno isto kao na portretu naslikanom pre više od trista godina.